

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní
JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **D. K.**
zastoupený obecným zmocněncem Mgr. M. K.,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 24. 5. 2024,
č.j. SpKrÚ 69173/2023-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 7. 2023, č. j. MUCT/9776/2023/DOP/LAD/SPŘ/49-18. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Uvedeného přestupku se žalobce podle správních orgánů dopustil úmyslně tím, že dne 13. 4. 2023 okolo 21:50 hodin jako řidič silničního motorového vozidla tovární značky Volkswagen Polo, registrační značky X, jedoucího v obci Česká Třebová, ulice dr. E. Beneše, na silnici I. třídy č. 14, na BUS zastávce – Primona, ve směru jízdy na obec Ústí nad Orlicí, poté, co byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, se na výzvu policisty podrobil orientačnímu vyšetření na přítomnost jiné návykové látky pomocí testu Drugwipe 5SP s pozitivním výsledkem na přítomnost látky THC, a proto byl policistou Policie ČR vyzván k odbornému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu na zjištění jiné návykové látky, což odmítl. Výše popsáním jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, neboť se na výzvu policisty nepodrobil vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem, ačkoliv k tomu byl podle zákona povinen.
3. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců podle § 35 až § 40 a § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení.
4. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasné podanou žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce namítl, že v průběhu silniční kontroly proti němu bylo vykonáno celkem pět úkonů (zastavení vozidla, výzva k předložení dokladů, výzva k dechové zkoušce na alkohol, výzva k orientačnímu vyšetření na přítomnost jiné návykové látky a výzva k lékařskému vyšetření), přičemž před provedením ani jednoho z těchto úkonů mu nebyl sdělen právní důvod jejich provedení a nebyl poučen o svých právech a povinnostech.
5. Protože nebyl poučen o právním důvodu vznesení výzvy k orientačnímu vyšetření na přítomnost jiné návykové látky (*první výzva*) ani o svých právech a povinnostech, byla tato výzva podle žalobce nezákonná a v důsledku toho bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nezákonně získaného důkazu. Tento důkaz (výsledek orientačního testu) byl přitom jediným, na němž bylo rozhodnutí o vině založeno.
6. Ve vztahu k *druhé výzvě*, tj. výzvě k lékařskému vyšetření, bylo žalobci předloženo poučení až dodatečně, tzv. „ex post“, tedy až poté, co výzvu odmítl uposlechnout. Žalobce tvrdí, že právě tato absence poučení vedla k tomu, že jednal v právním omylu, a tudíž nemohl naplnit subjektivní stránku přestupku. Žalobce má za to, že pokud byl první důkaz (výsledek orientačního testu) získán nezákonně, nemohla být druhá výzva (k lékařskému vyšetření) považována za opodstatněnou. Pokud tedy nebyla výzva zákonná, nemohlo dojít k naplnění všech obligatorních znaků skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. V této souvislosti žalobce kritizuje i argumentaci žalovaného, který podle něj nesprávně vychází z předpokladu, že každé neuposlechnutí výzvy policisty automaticky zakládá odpovědnost za přestupek, bez ohledu na zákonnost samotné výzvy.

7. Ačkoliv žalobce podle své právní argumentace nenaplnil všechny znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, jeho jednání lze kvalifikovat jako přestupek neuposlechnutí výzvy úřední osoby podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb.
8. Správní orgán prvního stupně podle žalobce také nesprávně určil formu zavinění, když uzavřel, že žalobce jednal v nepřímém úmyslu, aniž by tento závěr opřel o jakýkoli důkaz. Pokud by vůbec bylo možné hovořit o zavinění (neboť má žalobce za to, že jednal v právním omylu), pak by šlo maximálně o nedbalost. Z tohoto důvodu žalobce považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
9. Žalobce rovněž tvrdí, že přestupek, z něhož byl obviněn, má tzv. trestní charakter, a proto mu náleží veškeré procesní záruky podle článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti odkazuje na tzv. Engelova kritéria, která podle něj byla v jeho případě naplněna.
10. Na základě výše uvedeného proto žalobce navrhl, aby soud zrušil jak prvostupňové, tak napadené rozhodnutí.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný připomněl, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku, nikoliv trestného činu. Orientační vyšetření i následná výzva k lékařskému vyšetření byly v souladu se zákonem. Policista žalobce poučil o následcích odmítnutí lékařského vyšetření, což je doloženo audiovizuálním záznamem. Žalobce byl podle žalovaného jasně informován o tom, že odmítnutí vyšetření bude mít právní následky, a přesto se rozhodl vyšetření nepodstoupit. Žalobce věděl, že řízení pod vlivem návykových látek je zakázáno, a byl si vědom i následků odmítnutí vyšetření, mimo jiné i proto, že proti němu již v minulosti probíhalo řízení pro obdobný přestupek. Tvzení žalobce, že nerozuměl rozdílu mezi orientačním a lékařským vyšetřením, označil žalovaný za účelové a v rozporu s obsahem spisu, zejména s audiovizuálním záznamem, kde žalobce výslovně uvedl, že ví, co poučení obsahuje. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 3 odst. 2 zákona o silničním provozu: *Řídit vozidlo nebo jet na zvířeti může pouze osoba, která je dostatečně tělesně a duševně způsobilá k řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích.*
14. Podle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu: *Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 až 10 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.*

15. Podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu: *Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem.*
16. Podle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu: *Řidič motorového vozidla je na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie, inspektora silniční dopravy ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji povinen předložit ke kontrole doklady podle odstavce 7. Nemá-li povinnost mít některý z těchto dokladů při řízení u sebe, může namísto jeho předložení prokázat svou totožnost.*
17. Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu: *Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) nebo g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.*
18. Nyní k samotnému soudnímu přezkumu.
19. Krajský soud provedl při jednání dne 2. 9. 2025 dokazování přehráním dvou videozáznamů silniční kontroly ze dne 13. 4. 2023.
20. První videozáznam (délka 1 minuta a 10 sekund) zachycuje moment, kdy zasahující policista přistupuje k žalobci a informuje ho: *„Pane řidiči, test je pozitivní na THC. Postup je následující, já Vás v souladu se zákonem o silničním provozu vyzývám, abyste se podrobil odbornému lékařskému vyšetření, které je spojeno s odběrem biologického materiálu. Vyšetření by proběhlo v orlickoústecké nemocnici. Poučím Vás, pokud byste se odmítl podrobit, budete oznámen správnímu orgánu do České Třebové, odbor dopravy, kde Vám hrozí ve správním řízení 25–50 000 Kč pokuta a zákaz řízení. Takže podrobíte se, nebo nepodrobíte se?“* Žalobce odpovídá: *„Nepodrobím, máte zaplout nějakou kameru nebo něco, a měli jste i před tím.“* Policista reaguje: *„Mám zaplout kameru.“* Žalobce pokračuje: *„Dobrá, vzhledem k tomu, že vlastně oba ty úkony proběhly bez poučení před tím odběrem orientačním, takže já odmítám, nebyly odebrány v souladu se zákonem.“* Policista se ptá: *„Co nebylo se zákonem v souladu odebráno?“* Žalobce vysvětluje: *„Jak orientační zkouška na alkohol v dechu, tak test na OPL, nebyl jsem poučen písemně předtím.“* Policista odpovídá: *„Písemně se před tím nepoučuje.“* Žalobce: *„Já jsem to teďka nedávno bohužel už řešil.“* Policista: *„Takže odmítáte se podrobit?“* Žalobce: *„Ano.“* Policista: *„Dobrá, to mi stačí.“*
21. Druhý videozáznam (délka 4 minuty a 19 sekund) začíná seznámením žalobce s oznámením o přestupku a vyplněním příslušného formuláře včetně kontroly osobních údajů. Policisté žalobce poučili, že se dopustil přestupku, a nabídli mu písemně se vyjádřit do formuláře. Žalobce reagoval: *„Já jenom chlapy k tomuhle, já vám tohle fakt nebudu podepisovat, já jsem měl problém minule... měl jsem to poučení dostat před tím úkonem, já když to teďka podepíšu, tak tohle je jako kdybych ho dostal, jo.“* Policista vysvětluje: *„My to máme takhle... předpisy pro nás jsou takový, že to dáváme potom... dáváme to totiž potom, až vy se nějakého přestupku dopustíte. My, když jsme Vám ten test dali, vy jste se žádného přestupku nedopustil.“* Žalobce oponuje: *„No jo, jenže já jsem tohle teď přesně řešil posledně a tam se jedná o to, že vlastně vy tím, že mě nepoučíte o tom, jaký jsou následky, když ten test odmítnu, neodmítnu a tak podobně...“* Policista upřesňuje: *„Ale vy jste test neodmítl, vy jste odmítl až to vyšetření.“* Žalobce: *„Já to chápu, ale i k tomuhle testu bohužel to tam tak je, já se*

s váma nechci dohadovat, vůbec ne.“ Policista: „*Ne v pohodě, nebudeme se dohadovat. Takže odmítáte podepsat?*“ Žalobce: „*Tohle poučení nebudu odteď podepisovat.*“ Policista: „*Dobře, v pořádku, nechcete si to ani pročíst?*“ Žalobce: „*Ne, ne, já vím, co tam je.*“ Policista uzavírá: „*Napišu, že jste odmítl podepsat.*“ Žalobce: „*Ano, děkuji.*“

22. Předně soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [*„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, rozhodnutí ÚS jsou dostupná na www.nalus.usoud.cz)].
23. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok jeho rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. nález ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Jiný postup by ohrožoval funkčnost orgánů veřejné moci, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (k tomu srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018-43, bod 21, rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). Z výše uvedených důvodů proto např. soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 35, popř. rozsudky téhož soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 As 140/2019-93, bod 41, a ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 267/2019-106, bod 66). Implicitně lze samozřejmě vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Ads 225/2016-61, body 42 a 44, a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 5 Ads 213/2018-25, bod 18).
24. Současně platí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené, a proto bude soud tam, kde se závěry správních orgánů shodné, na tyto odkazovat, event. je stručně shrne. Soud přitom není povinen hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014-88), resp. soud není povinen vše znovu převyprávět „vlastními slovy“ (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20).

25. Žalobci je třeba připomenout, že je držitelem řidičského oprávnění, což znamená, že úspěšně absolvoval zkoušku z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Tato zkouška mimo jiné zahrnovala i prověření znalostí předpisů o provozu na pozemních komunikacích (srov. § 40 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů).
26. Rovněž podle § 3 odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že řídit vozidlo může pouze osoba, která v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla a předpisy o provozu na pozemních komunikacích. Jedná se o speciální právní povinnost přesahující povinnost plynoucí z pravidla *neznalost právního předpisu neomlouvá*. To znamená, že od řidiče se očekává nejen základní povědomí o právních předpisech, ale také hlubší znalosti, které odpovídají jeho kvalifikaci a odpovědnosti jako držitele řidičského oprávnění.
27. Každý řidič je tedy s ohledem na § 3 odst. 2 zákona o silničním provozu, a vzhledem k tomu, že je držitelem řidičského oprávnění, povinen (mimo jiné) vědět, že policista je oprávněn zastavovat vozidla a vyzvat řidiče motorového vozidla k předložení dokladů k řízení a provozu vozidla. Stejně tak je povinen vědět, že policista je oprávněn vyzvat řidiče k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem a jinou návykovou látkou, a že řidič je povinen takovou výzvu uposlechnout [přičemž, jak zdůraznil Nejvyšší správní soud např. v odůvodnění rozsudku ze dne 13. 12. 2015, č. j. 7 As 238/2016–26 (bod 15), „*patří mezi povinnosti řidiče znát předpisy o provozu na pozemních komunikacích natolik, aby mohl pochopit a uposlechnout pokyny policistů*“]. Taktéž je povinen znát právní následky, které jsou spojeny s odmítnutím vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou. O těchto skutečnostech tedy není třeba řidiče vozidla zvlášť poučovat. Oprávnění k těmto úkonům vyplývá přímo ze zákona o silničním provozu [srov. § 124 odst. 12 písm. b), h), f) a g)]. Z tohoto důvodu tedy nemohou být námitky o *neznalosti procesních právních předpisů* a o *ponechání ve značné procesní nejistotě* úspěšné.
28. Jde-li konkrétně o orientační vyšetření na přítomnost jiné návykové látky, jeho provedení představuje pouze nepatrné omezení svobody pohybu řidiče bez jakéhokoli zásahu do jeho tělesné integrity. Jedinou podmínkou stanovenou zákonem pro podrobení se tohoto vyšetření je samotná výzva policisty (např. – *mutatis mutandis* - rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63, ze dne 11. 3. 2015, č. j. 6 As 276/2014 – 61, bod 16, a ze dne 29. 5. 2015, č. j. 6 As 137/2014 – 37), přičemž zásadně (i z hlediska § 13 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky) postačí, pokud se policista dotáže řidiče, zda je ochoten se podrobit orientačnímu lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 6 As 41/2004-51).
29. V této souvislosti lze také odkázat na závěry Nejvyššího správní soudu, podle kterých: „*[k] orientačnímu vyšetření, které představuje pouze nepatrné omezení svobody pohybu řidiče, např. zastavení vozidla na velmi krátkou dobu a provedení jednoduchého testu přítomnosti alkoholu nebo jiné návykové látky zejména standardizovaným testovacím přístrojem, bez jakéhokoli zásahu do tělesné integrity řidiče, není potřeba žádné důvodné domněnky.*“ (srov. rozsudek ze dne 18. 5. 2012, č. j. 7 As 151/2011–77, či rozsudek ze dne 7. 9. 2023, č. j. 9 As 87/2023–26, bod 17).

30. Krajský soud tak nesouhlasí s tvrzením žalobce o nezákonně získaném důkazu v souvislosti s *první výzvou*, tj. výzvou k podstoupení orientačního testu na přítomnost jiných návykových látek podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu. Žalobce byl oprávněně vyzván k podrobení se uvedeného vyšetření.
31. V případě následné *druhé výzvy* k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření ve zdravotnickém zařízení je třeba vycházet ze skutečnosti, že žalobce měl pozitivní výsledek orientačního testu (který žalobce dobrovolně podstoupil a jehož výsledek nesporně) na přítomnost jiné návykové látky, konkrétně THC. Na základě tohoto výsledku vzniklo důvodné podezření, že žalobce mohl být pod vlivem návykové látky při činnosti, která by mohla ohrozit život nebo zdraví jeho samotného či jiných osob, případně způsobit škodu na majetku [§ 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek].
32. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že důvodné podezření může vzniknout právě na základě pozitivní orientační zkoušky (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2023, č. j. 5 As 43/2022–37, bod 20; usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015–45; rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2022, č. j. 10 As 19/2021–33; či rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2021, č. j. 10 As 19/2021–33). Vzhledem k pozitivnímu výsledku orientačního testu na přítomnost jiné návykové látky tak žalobce byl oprávněně vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření.
33. Není tak pravdou, že druhá výzva nebyla opodstatněná, ani to, že nemohlo dojít k naplnění všech obligatorních znaků skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu.
34. Pokud pak žalobce tvrdí, že výsledek orientačního vyšetření na přítomnost jiných návykových látek byl *jediným důkazem prokazujícím vinu žalobce*, pak je nutné objasnit, že žalobci nebyl kladen za vinu výsledek orientačního testu, ale skutečnost, že se odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření ve zdravotnickém zařízení ke zjištění, zda byl ovlivněn jinou návykovou látkou. Odůvodňuje-li žalobce neopodstatněnost druhé výzvy nezákonností první výzvy, lze doplnit, že výzva k odbornému lékařskému vyšetření nemusí být vázána výlučně na předchozí provedení orientačního testu (k tomu blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015–45, č. 3441/2016 Sb. NSS).
35. Nadto provedeným dokazováním bylo vyvráceno tvrzení žalobce, že ve vztahu k výzvě k lékařskému vyšetření byl poučen „ex post“. Jak vyplývá z bodů 20 a 21 odůvodnění tohoto rozsudku, žalobce byl srozumitelně, určitě a řádně poučen ústně. Skutečnost, že písemné poučení bylo žalobci předloženo až následně, není v nyní projednávané věci relevantní. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že forma výzvy podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu není zákonem nijak blíže upravena. Zároveň rozsah poučovací a informační povinnosti Policie České republiky (v souvislosti s výzvou podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o provozu na pozemních komunikacích) závisí vždy na konkrétních okolnostech (srov. právní věta k rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 12. 6. 2024, č. j. 52 A 70/2023–95).
36. A právě s ohledem na průběh řízení a okolnosti případu (k tomu také viz dále) krajský soud nepochybuje, že si žalobce byl vědom právního důvodu výzvy a svých práv

a povinností. Tuto skutečnost potvrzuje i reakce žalobce na otázku policisty: „*[n]echcete si to ani pročit?*“ reagoval slovy: „*[n]e, ne, já vím, co tam je.*“ Rovněž žalobce uvedl: „*[n]o jo, jenže já jsem tohle teď přesně řešil posledně (...).*“

37. Kromě toho je krajskému soudu z úřední činnosti známo, že žalobce byl v minulosti rozhodnutím správního orgánu uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, tedy za stejný přestupek jako v nyní projednávané věci. V této souvislosti lze odkázat na řízení u zdejšího soudu vedené pod sp. zn. 36 A 4/2024, ve kterém žalobce uplatnil téměř totožnou argumentaci, tedy že nebyl řádně poučen o právním důvodu výzvy k orientačnímu vyšetření a výzva k lékařskému vyšetření proto nebyla opodstatněná (řízení však bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku). Zákonnost výzev učiněných ze strany Policie ČR při silniční kontrole žalobce zpochybňuje i v řízení vedeném pod sp. zn. 61 A 9/2024 (které dosud nebylo pravomocně skončeno).
38. Za výše popsaných skutečností je proto vyloučeno, *aby si žalobce nebyl vědom důvodů jednotlivých výzev*, stejně tak, *aby byl postupem policistů ponechán ve značné procesní nejistotě*, a *aby si nebyl vědom, proč proti němu policisté vlastně zasahují a vykonávají proti němu úkony* (viz bod 4.6.1. žaloby)
39. Z uvedeného pak logicky vyplývá, že nelze přisvědčit ani námitce týkající se nesprávného posouzení formy zavinění.
40. Žalobce jednal minimálně v nepřímém úmyslu, nikoli z nedbalosti. To, že žalobce věděl, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem a byl s tím srozuměn, bylo prokázáno jednak tím, že byl poučen ještě před odmítnutím podrobit se lékařskému vyšetření (nikoli „*ex post*“, jak tvrdí), zároveň si musel být vědom svých zákonných povinností již z titulu držení řidičského oprávnění, které předpokládá základní znalost práv a povinností řidiče v silničním provozu, a přinejmenším také ze svých předchozích zkušeností (viz shora). Již vůbec pak nelze akceptovat tvrzení žalobce, že jednal v právním omylu. Naopak, jeho opakované chování svědčí o tom, že si byl plně vědom, jaké následky může jeho odmítnutí mít, a přesto se rozhodl výzvu neuposlechnout.
41. Pokud žalobce klade tak vysoké nároky na procesní bezchybnost postupu správních orgánů (podle žalobce *je třeba dbát na to, aby byl procesní postup orgánů veřejné správy při stíhání tohoto přestupku křišťálově čistý* – viz bod 4.3.3. žaloby), měl by obdobnou míru odpovědnosti a důslednosti uplatňovat především sám vůči sobě. Právní stát stojí nejen na ochraně práv jednotlivce, ale i na respektu k právním povinnostem, které jsou s výkonem určitých oprávnění – jako je řízení motorového vozidla – neoddělitelně spojeny. Zákaz sebeobviňování, na který žalobce poukazuje, nelze zaměňovat s vytvářením účelových procesních námitek (které navíc využívá opakovaně), jejichž cílem je zpochybnit zákonnost postupů správních orgánů a vyhnout se tak odpovědnosti za své jednání.
42. Krajský soud pro nadbytečnost neprováděl dokazování úředním záznamem policejní hlídky, Metodickým pokynem Ředitelství služby dopravní policie č. PPR-5177-2/ČJ-2013-990440 ze dne 10. 4. 2013 a výsledkem žalobce, neboť způsob poučení v průběhu silniční kontroly byl dostatečně prokázán videozáznamy a obsahem správního spisu. K návrhu žalobce učiněného při jednání soudu na provedení důkazu přečtením konkrétního poučení krajský soud pro úplnost uvádí, že žalobce byl poučen o tom, že

obsahem správního spisu se dokazování neprovádí, ale soud ze správního spisu při svém rozhodování vychází.

43. Na základě výše uvedeného soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 2. září 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně